כך שנה רבי

דיבורים מכ"ק רבינו שליט"א

בסיעתא דשמיא

חבורת החורים בחסידי ספינקא

פרשת בא

לרפואת פרת גישה בת לאה דינה הלי"ט א: נערך ע"י: איתקובץ נ"ו ע"פ הבנתנו: לקבלת העלון = a0534188594@gmail.com

זכור: אין לי תשובות לשאלות – יש לי מהלך...

לפרק את הבלוק

הטראומות או הטבע החרדתי של האדם בורא אצלינו בלוק ענק של טראומה או של פחד. "דרך האמונה הפשוטה" היא אש – לשרוף את כל המעיקים לשכינה את הגאווה שהיא הבסיס לכל הבלוק הזה והיא פנימיות כל הבלוק הזה.

אבל האש לא נתפס על הבלוק, יען הוא כל כך צפוף וכבד שהאש לא נתפס בו. לכן קודם צריכים לחתוך אותו לחתיכות קטנות יותר כדי שהאש יתפס בו וישרוף אותו.

כלפי מה דברים אמורים: אם הפחד או הטראומה יוצרת בלוק צריך את העזרה הטבעית שהקב"ה יצר בעולמו בשביל לפרק את הרעלים הרעים שבאדם, אחרת הוא לא יוכל להתחיל בעבודת ה'. לבוא ולשמוע מאנשים בריאים דברים בריאים ויתאמן עם עצמו לעשות דברים בריאים (במילים אחרות: טיפול)

אחר כך אפשרי לגשת לדרך העבוידה. כי החתיכות נשארים חתיכות והכאב נשאר כאב, והוא ממשיך הלאה להתנקז אל מקום אחד ומחדש את הצעקה בתוכי "הצילני".

יעד שונה

היו כאלו שרצו לומר שהדרך כמודל אפר"ת. שהדרך זה פירוש אחר למצב וממילא הרגש הוא אחר וממילא התגובה היא אחרת.

אבל הרבי אמר שהדרך זה לא דרך הטיפול המכונה "אפר"ת".

כי שם נותנים לך פרשנות אחרת! פה נותנים לך יעד אחר!

אומרים לך: אתה חותר לשלימות האדם, בא תחתור לשלימות הפגם ממילא תבוא לשלימות הוי"ה.

לפי הדרך עוברים ריקוב בכאב, יסורי בידקי דמיתה - וזה כואב. הפרשנות לא מצליחה לשבש לי את הכאב, אבל בגלל שיש יעד... היחס אל המצב משתנה.

כל סערת נפש באה מציפיות שלא יצאו לפועל. לפי היעד שלי – שאני קובע - כך הם האכזבות.

התכל'ס הוא לשנות את היעד: לצפות לישועה. לצפות לקשר עם הקב"ה. ממילא הצדיקים משתעשעים בכאבים כילד תפנוקם.

עבוידה או עבודה – מעשי או מחשבתי

יש עבודה ויש עבוידה. עבודה זה מה לעשות תכל'ס! יש כאב יש מחסום, בא נראה איך פותרים אותו, בא נראה מה עושים. נצעק על ההוא, נבכה להההוא, נפתח ברז על ההוא או שאם לא רוצים אותי, לא צריך. אני יראה לכם מה זה.

כל זה נקרא עבודה. אני יוצא לפעולה מעשית בגלל מה שקרה.

הדרך זה עבוידה. לשתוק להבליג לקבל ולא להתרעם מחשבתית. להאמין שזה תהליך. זה גם עבודה – אבל זה עבודה בלב זה לא דברים שנראים בחוץ.

העדר קודם להויה

שבוע הבא המלך הולך להגיע לעיר. אי אפשר להכיר את העיר, כל צומת נהפך לחפ"ק משטרה. כל הנתיבים נוסעים לאותו כיוון. רחובות נחסמים. לא נותנים להיכנס לעיר עם רכב, הופכים רחובות מוציאים אנשים מהבתים ושולחים אותם לאיזה מלון בצפון הארץ. גודעים עצים, מרחיבים את הכניסה לרחוב הראשי, הורסים תמרורים. פשוט הופכים את כל העיר.

וצריך שתבין, זה לא שהמלך פה. המלך לא פה. הוא עדיין בכלל לא תיכנן מה הולך לעשות בביקור שלו בעיר, יש לו עוד שבוע וחצי בשביל לחשוב על זה. ופה כבר הכל הפוך. תירגע...

ככה זה בחיים. הכל הפוך הפוך הפוך ואין את ההצלחה, לא רואים אותה אפילו מרחוק, אבל בוודאי שהכל זה הכנה אליה. ובוודאי שאם לא הישועה לא היה ההפיכה.

את הכלום – את זה אני רוצה

הרבי סיפר על צדיק גדול שלא רצה לצאת מבית הסוהר בשביל לסעוד את הליל הסדר יחד עם בני משפחתו. והסביר הרבי: ברגע שהוא בא הביתה יש לו משען הוא לא כל כך צריך את ה' – לא שזה ככה ח"ו – אלא ככה זה בתחושות האדם.

אבל ברגע שהוא בכלא בלי כלום, בכלום הזה הוא מוצא שאם יש לו משהו זה הקב"ה. אז הוא מעדיף "בחרתי הסתופף בבית אלוה".

אמונה של דם – מהמצבים הכי קשים ''חייתני''

הקב"ה מצווה על משה רבינו שיחדיר אמונה בלב ישראל, אבל נח כבר ניסה ולא הצליח מה פתאום אני יצליח?

אמר לו הקב"ה: נח היה מקטני אמונה, היה לו מושגים באמונה. ולאדם יש בחירה אם לשמוע או לא, אז הם בחרו לא לשמוע.

אבל אתה לא מדבר מושגים באמונה, אתה מדבר מהקשיים שלך, כי כל מה שבלעם עשה עבר למשה רבינו בראש דק מן הדק – כאלו יסורים ומשה רבינו גילה את המהלך שמה.

כזה מהלך יוצא ממקום עמוק יותר, היהודים יבינו שלא מדברים פה סתם ממושגים – מדברים פה מאמונה שנותנת חיים. ואתה תראה שזה ישפיע עליהם הדיבורים.

יש אדם שלומד תורה בשביל להספיק עוד, אבל האמת היא: ראשית חכמה יראת ה' שכל טוב לכל עושיהם – רצון ה' הוא לבוא אל התורה והמצוות מתוך יראה ופחד מהסכנה של העוה"ז שלא יטביע אותי, משה רבינו היה ניגש ככה לתורה ממילא הדיבורים שלו הם יותר עמוקים ויותר חודרים ללב.

שאלנו את הרבי: א"כ לכלל ישראל אין בכלל בחירה הרי הדיבורים של משה חודרים פנימה.

ענה הרבי: אתה רואה שרק 'וחמישים עלו בני ישראל' רק חמישית עלו, השאר לא הלכו בדרך. כי עדיין יש בחירה למרות הדיבורים של הצדיק.

וזה הפשט: ושמעו לקולך, הם ישמעו את הקול שלך יותר מאת הדיבורים שלך. כי הקול הוא טהור.

ב''ה אני בעל מדריגה ו... – של נעליך!!!!

זוכים לעלות בתורה ובעבודה וביראת ה', מקומות שאף אחד אחר לא זוכה לדרוך שם.

עלינו לזכור את מה שהקב"ה מזכיר לנו בהגדה: ואקח את אביכם. אני גרמתי לו להשתנות אני גרמתי לו להיות עברי, הכל בא ממני. אביכם לא לקח את עצמו, ואתה לא לקחת את עצמך – הכל זה בסיעתא דשמיא.

שאול המלך ודוד המלך

שאול לא הודה לשמואל על החטא שלו שהשאיר את אגג. ואילו דוד הודה על החטא. זה לא ששאול כלום לעומת דוד ח"ו.

אלא את שניהם צריכים. שאול הרי לא טעם טעם חטא מימיו. וצריך את האדם שלא יהיה עליו תלונות שיהיה נקי, וגם כשנמצא בו פגם – מוצאים את הסיבה שגרמה לו להסתבך. כי יש נשמות שהקב"ה רוצה מהם שלימות.

אבל מדוד המלך הקב"ה רצה שפלות, ממנו הוא רצה להודות באמת, ולהגיע לשלימות הפגם.

ולא היה דוד ראוי לאותו מעשה אלא להורות תשובה, [redacted], תדע לך שלברוח ולהאשים – אין את מי! יען שאתה האשם המרכזי! אז מה שצריכים ממך זה שלב אחר.

ממך צריכים הכנעה והודאה על האמת, כדי להכיר את מי שאמר והיה העולם מתוך השלימות הפגם שלך.

שלא תחשוב שלא צריכים אותך בעולם. אדרבה מגו חשכוא נפיק נהורא. מהחושך הזה יבוא המלך המשיח ולא מהנשמות של השלימות.

הנשמות של השלימות הם נטו להעמיד את העולם על תיקונו, אבל התכל'ס הוא מבטן שאול שוועתי. התכל'ס הוא הנשמות של התוהו.

אין מדיטציה ליהודים

כל איש בעולם בא לידי בילבול עד שהוא מתחבר לעצמו, ושם נרגע הבילבול. הגוי עושה מדיטציה ויושב עם מטפל המטפל עושה לו סדר במחשבות והוא מתחבר לעצמו וזהו... הוא הכי מאושר. כי הוא תפס את כל מהותו והתחבר לעצמו. ואי אפשר להזיז אותו.

היהודי לעומתו. הוא קדוש מרחם אימו, היהודי לא יכול להשיג את מהותו הלא הוא חלק אלוה ממעל, אז כמה שהוא ישב עם מטפלים וכמה שיעשה מדיטציה שום דבר לא יעזור לו להתחבר לעצמו, כי העצמיות שלו הרבה יותר גבוה מזה.

העצמיות שלו בא ממקום של "אמונה" לא ממקום של השגה, וממילא כל עוד היהודי לא יעבוד עם הראש להשיג ולהשיג ולהשיג ואז לבטל הכל ולהישאר בלי להשיג – הוא לא יתחבר לעצמו.

ומה יביא אותו להתבטל ולא להשיג? רק הכאב שהוא משיג ומשיג ולא מגיע לכלום, זה מה שמחבר אותו לעצמיות שלו הבלתי נודע.

א איד איז נישט רוהיג, כל הזמן הוא מתפרע, כי הוא לא מצליח להגיע להתחבר לעצמו. ורק הנכונות לחיות בלי להבין – מחבר אותי!

וזה רק אחרי שאני מנסה להשיג ומנסה ולא מצליח – ואז אני משחרר! כי החכמה מאין תמצא. אז אני מתחבר לעצמי ויכול להישאר רגוע – (עד שזה חולף כי זה מטי ולא מטי...)

בתוך התורה שלי – יש תמימה בלתי מושגת

תורת ה' תמימה משיבת נפש. איך יתכן שהתורה היא תמימה שלא נגעו בה. הלא כולנו לומדים אותה ומתעמקים בה?

ענה הרבי: כל אחד לומד את התורה לפי מה שהוא, ולא לפי מה שהתורה עצמה, כי התורה היא עצמה מאין תמצא – אין בה השגה.

שאלנו איך נלמד את התורה האמיתית?

ענה הרבי: על ידי שנדע שכל התורה שאנחנו לומדים בא מהתורה שאין לנו מושג בה, ממילא יש לנו מגע עם התורה עילאה. מגע של אמונה – ולא של ידיעה. כי תכלית הידיעה שלא נדע.